

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 19. prosince 2018 stížnost odsouzeného Jana H[REDACTED], narozeného [REDACTED], proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 9. listopadu 2018, číslo jednací 6 PP 259/2018-19, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uloženého rozhodnutími Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 7. 2014 sp. zn. 3 T 117/2014 a Okresního soudu Praha-západ ze dne 7. 1. 2015 sp. zn. 2 Tm 10/2013. Dospěl totiž k závěru, že odsouzený svým chováním ve výkonu trestu neprokázal polepšení, neboť má problémy s chováním. Je zařazen ve třetí prostupné skupině vnitřní diferenciaci a kromě šesti kázeňských odměn byl čtyřikrát kázeňsky trestán, naposledy 23. 3. 2018. Věznice ve svém hodnocení přitom konstatuje, že si dosud nevytvořil podmínky pro podmíněné propuštění, to vše přesto, že odsouzený je ve výkonu trestu odnětí svobody již počtvrté. Nadto nesplňuje ani prognózu řádného života v budoucnu, neboť trestnou činnost páchal i poté, co trest odnětí svobody vykonal.

Proti tomuto usnesení odsouzený podal bezprostředně po jeho vyhlášení stížnost, dodatečně ji písemně odůvodnil. V odůvodnění stížnosti polemizuje s důvody napadeného rozhodnutí, má za to, že toto je v rozporu s ústavním nálezem ze dne 3. 1. 2017 sp. zn. US. 20201/16 (takové číslo Ústavního nálezu ovšem neexistuje). Zdůrazňuje, že považuje podmínky podmíněného propuštění za splněné, neboť byl opakovaně kázeňsky odměněn. Uložené kázeňské tresty postihly méně závažné vybočení z řádného chování, byly mu totiž uloženy opakovaně za to, že ležel na ustlaném lůžku. Z celkového trestu odnětí svobody šedesáti šesti měsíců přitom již vykonal padesát šest, ve výkonu trestu je pracovně zařazen. Ke stížnosti odsouzeného zaslala přípis paní, která se podepsala jako Č[REDACTED] s tím, že se jedná o družku Jana H[REDACTED], seznámila se s ním v době jeho výkonu trestu a vztah s ním považuje za vážný. Zdůrazňuje, že pochází ze slušné rodiny a je schopna na svého přítele působit, do spisu pak byla založena i listina označená jako potvrzení o zaměstnání, z níž je ovšem zřejmé pouze to, že odsouzený pracoval v roce 2012 ve společnosti, která to potvrzuje. Slečna Č[REDACTED] posléze zaslala prohlášení, v němž potvrzuje, že je družkou odsouzeného.

Z důvodu podané stížnosti přezkoumal krajský soud jako soud druhého stupně správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které předcházelo, v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 trestního řádu, stížnost odsouzeného však důvodnou shledat nemohl.

Soud prvního stupně totiž o jeho žádosti rozhodl v řízení, které proběhlo v souladu s trestním řádem. Naprosto nepominul žádné podklady, které měl k dispozici, vyvodil z nich i zcela správné věcné závěry.

Ve svém rozhodnutí důsledně vycházel z podmínek § 88 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž nepochybil, pokud dospěl k závěru, že je odsouzený nesplňuje. Pokud se ten subjektivně domnívá, že svým chováním prokazuje polepšení, nemění to nic na skutečnosti, že ve výkonu trestu odnětí svobody je zařazen ve třetí prostupné skupině vnitřní diferenciaci, opakovaně byl kázeňsky trestán, není přitom rozhodné, že to může být i za méně významné prohřešky. Zásadním předpokladem pro to, aby mohlo být jeho chování hodnoceno jako prokazující Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

polepšení, totiž je to, že odsouzený bude dodržovat všechna pravidla, která ve výkonu trestu platí. V souzeném případě tomu tak rozhodně není. Odkaz na nález Ústavního soudu je poměrně nejasný, nicméně odsouzený zřejmě akcentuje nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2503/2016 ze dne 4. 10. 2016, kterým je opakovaně argumentováno v žádostech o podmíněné propuštění vypracovávaných ve věznici Vinařice, v němž Ústavní soud vyjádřil názor, že jediným kritériem pro zamítnutí žádosti o podmíněné propuštění nemůže být to, že odsouzený vykonává trest odnětí svobody opakovaně či byl již v minulosti podmíněně propuštěn.

V přezkoumávané věci rozhodně taková situace nenastala, neboť důvodem zamítnutí žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění je především jeho nevhodné chování ve výkonu trestu. Nic na tom nemůže změnit, že jeho údajné družce se zdá, že se polepšil, nelze pak jakkoli dovodit ani to, že by odsouzený měl zajištěny podmínky pro život na svobodě, když dokládá pouze to, že v roce 2012 pracoval. S ohledem na skutečnost, že v současné době odsouzený vykonává trest za závažnou trestnou činnost, které se dopustil poté, co již výkon trestu odnětí svobody absolvoval, obava okresního soudu, že v případě podmíněného propuštění by se opět vydal na kriminální dráhu, je rovněž důkazně zcela podložena.

Napadené usnesení tak bylo shledáno zcela zákonným a odůvodněným, vydáno bylo v řízení, které žádnou procesní vadou netrpí. Stížnost odsouzeného proto nemohla být shledána důvodnou a byla podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítnuta.

Poučení

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 19. prosince 2018

Mgr. Josef Gotěk v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová